

Violetinė papūga

Ebenizeris Žnyplius buvo siaubingas žmogus, gyvenantis pasakišką gyvenimą.

Jis niekada nebadavo, nes visi jo šaldytuvai buvo prigrūsti maisto. Jis niekada nesikamavo mėgindamas suprasti ilgus žodžius, tokius kaip „margaliuotumas“ ar „skritinėtybė“, nes labai retai skaitė knygas.

Neturėjo vaikų nei draugų, tad jo niekadoms nevargino nemalonūs garsai ar nepageidaujami pokalbiai. Nebuvo nei vakarėlių, nei švenčių, kur būtų turėjęs lankytis, tad niekuomet

netekdavo prakaituoti svarstant, kuo gi čia apsitaisius.

Ebenizeriui Žnypliui nereikėjo nerimauti netgi dėl mirties. Prasidedant šiai istorijai jam buvo likusi savaitė iki penki šimtai dvyliktojo gimtadienio, bet jei būtumėt susidūrę su juo gatvėje, būtumėt palaikę jaunu vyriškiu – tikrai ne vyresniu kaip dvidešimties.

Galimas daiktas, taipgi būtumėt palaikę jį gana dailiu. Turėjo trumpus aukso spalvos plaukus, mažą noseį, švelnias lūpas ir akis, žerinčias lyg deimantai mėnesienoj. Be to, atrodė nuostabiai tyras.

Deja, išvaizda būna apgaulinga. Matot, tuo metu, kai prasidėjo ši istorija, Ebenizeris ketino padaryti labai blogą darbą.

Iš pat pradžių jis tikrai užėjo į paukščių krautuvėlę. Tada ėmė kantriai laukti už nekantrios žmogystos prie kasos. Nekantrioji žmogysta buvo maža, kaulėta mergaitė, nešina kuprine su dviem antsiuvais. Vienas skelbė BETANĖ, o kitas – ATŠOK!

PELÉDU
DŽIAUGSMAS

AT-
SOK!

BETANČ

PELÉDU
DŽIAUGSMAS

– Noriu gyvūnėlio! – pareiškė mergaitė stambiam maloniam paukštininkui.

– O kokio tu ieškai? – klausimu atsakė tas.

– Varlės! Arba panteros! Ooo, arba baltosio lokio!

– Bijau, kad ne ten pataikei. Baltųjų lokių ir panterų krautuvė tolėliau paėjus gatve, o varlių turgus atidarytas tik trečiadieniais. Galim pasiūlyt paukštį, bet daugiau nelabai ką, – paaiškino krautuvininkas.

Mergaitė įkišo ranką į kuprinę ir ištraukė šlepetę, apgraužtą sausainį, dvi kriaukleles ir liniuotę, ant kurios buvo užrašyta DŽEFRIO NUOSAVYBĖ. Išdėliojo visus daiktus ant prekystalio.

– Koks paukštis man už tiek išeis? – paklausė ji.

Paukštininkas mėsliai pažvelgė į daiktus ir šį bei tą mintyse suskaičiavo.

– Jeigu atiduosi man ir kuprinę, gausi dešimt kirminų, – atsakė.

Mergaitę šis pasiūlymas išties pradžiugino. Jinai nusimetė ir atidavė kuprinę. Paukštinin-

kas išėmė iš kišenės dešimtį kirminų ir mainais šleptelėjo jai į saują. Mergaitė prasibrovė pro Ebenizerį ir movė iš krautuvėlės.

– Atleiskit, pone Žnypliau, – atsiprašė paukštininkas. – Kuo galėčiau pasitarnauti?

– Nieko tokio, – tarstelėjo Ebenizeris. – Atėjau pasiimti violetinės Vintlorijos papūgos.

Paukštininkui atnešus miegančią papūgą, Ebenizeris nestvėrė jos neštis lauk. Palaukė, kol jam paduos kelioninį narvą, ir pasiliko krautuvėlėje kiek pasišnekučiuoti, nors nebuvo didelis pokalbių mėgėjas.

– Atminkit, jog šita ypatinga, gerai? – pasakė paukštininkas. – Pasauly jų likę tik dvi dešimt. Jūs gi ne toks žmogus, kuris galėtų ją pragaišinti, ką?

– Aš šitaip nepasielgsiu, – mindžiukuodamas atsiliepė Ebenizeris.

– Šitų taip lengvai nebegausi – man prireikė daug laiko jai aptikti. Tai jau ne kiekviena krautuvė gali jums gaut tikrą kalbančią, giedančią

papūgą. Ypač tokią, kuri traukia padorias žmonių dainas, o ne tuos čirenimus. Šita paukščių padermė baisiai mėgsta klausytojus. Jūs gi ne toks žmogus, kuris laikytų ją vien sau paslėpęs, ką? – paklausė paukštininkas.

– Aš šitaip nepasielgsiu, – patikino Ebenizeris. Įdėmiai stebimas krautuvininko, jis jautėsi baisiai nejaukiai.

– Šitai paukščių padermei reik daug rūpestelio ir dėmesio. Reikia meilės. Jūs gi neužlaikysit jos blogai, ką? – paklausė paukštininkas.

– Žinoma, ne! – atsakė Ebenizeris spigiu ir virpančiu balsu.

Paukštininkas pažino ir mylėjo kiekvienutėlį savo paukštį – nuo meldinių nendrinukių iki geltonkojų kirų – ir nė vieno nenorėjo matyti iškeliaujant į blogus namus. Jis ilgai ir griežtai stebėjė į Ebenizerį.

– Man jau aišku, kas jūs per žmogus, – pareiškė, paspoksojęs sekundę ar dvi.

Ebenizeris nugurkė seilę.

– Jūs puikus paukščių šeimininkas! – pasakė krautuvininkas. – Iš veido matau!

Ebenizeris su palengvėjimu nusišypsojo ir padavė pluoštelį pinigų. Sumokėjo gero-kai daugiau, nei buvo sutarta, kad atsidėkotų paukštininkui už sunkų darbą.

Jis palinkėjo viso geriausio ir išėjo su mie-gančia papūga narve. Įsiropštė į automobilį ir pajudėjo namų pusėn – tie buvo netoli. Kaip tik tuo metu, kai sustabdė mašiną, paukštis pabudo ir plačiai nusižiovavo.

– Labas rytas! – prabilo visai nepapūgišku balsu. Kalbėjo žemu, sodriu tonu.

– Dabar pavakarys, – pasakė Ebenizeris.

– Jeckau kleckau! Ką gi. Labas pavakarys. Mano vardas Patrikas.

– O aš – ponas Žnyplius. Sveikas atvykęs į savo naujuosius namus.

– Ohoho ir vajetau! – sušuko Patrikas.

Ir „ohoho“, ir „vajetau“ čia buvo tinkami žodžiai, mat Ebenizerio namas buvo stačiai nepaprastas. Penkiolikos aukštų aukštumo ir

dvylikos dramblių platumo. Fasadas nudažytas raudonai, o sodai tokie dideli, kad galėjai surengti tuziną atskirų kviestinių arbatėlių – visas tuo pat metu.

Iš narvo žvelgiantį Patriką užplūdo jaudulys. Jis buvo pasaulio matęs paukštis, mat koncertuodamas aplankė keletą šalių, tačiau niekad os nebuvo regėjęs nieko panašaus. Panūdo apskristi kiekvieną namo erdvę ir visutėliai viską apžiūrėti.

– Ar jau galima išlįsti iš narvo? – paklausė jis.

– Dar ne, – atsakė Ebenizeris. – Pirmiau norėčiau tave su kai kuo supažindinti. Na, gal tiksliau būtų sakyti – šiuo tuo.

Ebenizeris išlipo iš automobilio ir įsinešė Patriką į namus. Ėmė kopti laiptais, tempdamas ir narvą su papūga.

– Šita būtybė gyvena viršutiniame aukšte, – pasakė Ebenizeris. – Ir be galo nekantrauja su tavim susipažinti.

Ebenizeris lipo laiptais, o Patrikas tuo tarpu dėmėjosi viską aplinkui. Jam dairantis į

visus gražius ant sienų surikiuotus paveikslus ir antikvarinius daiktelius, kelionė aukštyn penkiolika laiptakių pralėkė greitai.

– Pasistenk nebijoti, – pasakė Ebenizeris, jiedviem užkopus į viršutinį aukštą. – Išsigandęs tu jai nepatiksi.

Laiptų viršuj Ebenizeris nuspaudė senų išklerusių durų rankeną. Šios girgždėdamos atsivėrė.

Jis įžiebė šviesą. Kambarys nė truputėlio nepanėšėjo į visą namą. Čia buvo drėgna ir smarkiai atsidavė virtais kopūstais. Ir tuščia, tiktai kambario gale kabo raudonos akso-minės užuolaidos ir mažutis auksinis varpelis.

Ebenizeris priėjo prie užuolaidų. Prieš jas praskleisdamas kiek padelsė.

– Nešauk ir neklyk. Jai tokie garsai nepatinka, – įspėjo Patriką.

Ebenizeris atitraukė užuolaidas, ir pasirodė pabaisa. Pabaisa buvo didžiulis pilkas gniutulas su trimis juodomis akimis, dviem juodais liežuviais ir plačiais seilėtais nasrais.

Mažulytėmis priešakinėmis ir užpakalinėmis
kojelėmis.

Ebenizeris nudžiugo pamatęs, kad Patri-
kas laikosi nuostabiai gerai. Jis neklykė ir ne-
suriko: „Fuiii, šlykštu!“

Papūga akimirką kaupėsi, o tada pratarė:

– Labas rytas! Mano vardas Patrikas.

– Dabar pavakarys. – Pabaisos balsas buvo minkštas ir vingrus tarytum iš plunksnų sunerta gyvatė. – Noriu, kad pagiedotum.

– Kokios giesmės pageidautumėt? – paklausė Patrikas.

– Pagiedok giesmę apie mane! – pareikalavo pabaisa.

Patrikas akimirką pamąstė. Tada užgiedojo.

Pabaisos namai įstabiausi šaly,

Aukšti ir ilgi, ir didžiai dideli.

Net karalienė su rūmais plačiais

Įsigeidus varžytis negalėtų su jais.

Ebenizeriui tai padarė įspūdį. Melodija buvo maloni ausiai, o žodžiai, regis, pabaisą džiugino.

Snukis pabaisos – apvalus, pravartus.

Trys akys atranda daiktus visus,

*Du liežuviai apliežia, ką tik randa jinai,
Kitos tokios niekur nerastum tikrai.*

Patrikas liovėsi giedojęs. Tarė apgailestaujantis, kad giesmė tokia trumpa, bet galėsiantis sukurti ilgesnę, kai susipažins su pabaisa artimiau.

Ebenizeris su palengvėjimu atsiduso išvydęs, jog pabaisa šypsosi. Šypsena buvo šlapia nuo seilių.

– Buvo žavinga. Sakyk, ar tokių paukštukų kaip tu daug? – pasiteiravo pabaisa.

– Jergutėliau, ne. Mūsų likę tik dvi dešimtys visam pasauly. – Patriko akys priplūdo violetinių ašarų. Mėgindamas išsiblaškyti ir pamiršti savo liūdesį jis pasiteiravo: – O kiek yra tokių pabaisų kaip jūs?

– Aš vienintelė, paskutinė išlikusi. – Tai tardama ji šypsojosi. – Šaunu, kad tu retas. Aš mėgstu retus dalykus. Eikš artėliau, kad galėčiau geriau į tave įsižiūrėti, paukštuk.

Pabaisa reikliai dėbtelėjo į Ebenizerį. Šis pakėlė narvą ir prinešė Patriką arčiau prie trijų juodų mirksinčių akių.

– Arčiau, – įsakė pabaisa.

Ebenizeris pavilko narvą, ir tas atsidūrė per tris žingsnius nuo pabaisos.

– Dar arčiau, – tarė toji.

Ebenizeris pastatė narvą tiesiai priešais didelius seilėtus pabaisos nasrus. Virtų kopūstų tvaikas dabar stačiai spaudė ašaras.

– Ar dabar mane matot? – kiek nervingai paklausė papūga.

– Oi, aš ir pirma tave puikiai mačiau, – atsiliepė pabaisa, laižydama si seilėtus nasrus dviem juodais liežuviais.

– Tai... tai kodėl jums reikėjo, kad prisiar-
tinčiau? – pasiteiravo Patrikas.

Tai buvo pats paskutinis jo užduotas klausimas.

